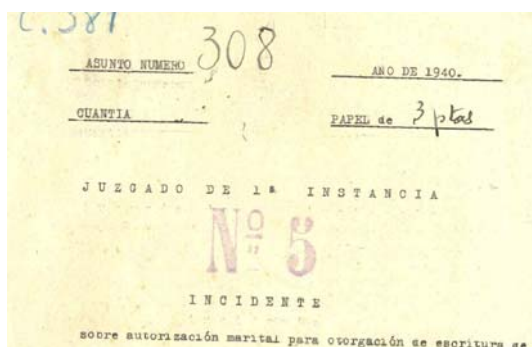

Autoritzacions i consentiments maritals

El procediment d'autoritzacions i consentiments maritals és en si mateix un reflex de la situació de submissió de la dona. La figura del cap de família apartava o, en el millor dels casos, situava sota la seva necessària dependència qualsevol decisió que revestís la més mínima

rellevància. La mateixa legislació documenta la situació de greuge comparatiu que tota dona havia d'assumir envers el seu marit, atès que en tot moment es tractava d'una relació formalment concebuda des de la verticalitat d'un rol de cap família o *pater familias* que l'excloïa de l'àmbit de decisions. Això evidència el tractament permanentment tutelat al qual tota dona era, per se, relegada jurídicament; és a dir, al paper d'*esposa, filla, germana i mare*, però mai com a, simplement, persona subjecte jurídic de plens drets i responsabilitats. És clar que, dins del context sociohistòric, això tampoc podia provocar sorpresa i, encara menys indignació, atès que una de les fórmules per referir-se a la professió d'una esposa consistia en un delirant i determinista "las labores propias de su sexo", que, d'altra banda, feia bona la més breu i també més comuna, "sus labores".

Arribats a aquest punt, s'explica, per bé que òbviament en cap cas justifica, el fet que en els procediments d'autorització o consentiment marital es presentessin motius tan banals com ara viatjar a l'estranger:

"Que concede permiso a su esposa D^a [...], de edad 29 años, para que pueda trasladarse y viajar por el extranjero incluso a ultramar, solicitando que de esta su manifestación se levante acta y se le entregue un testimonio de la misma." *Acta núm. 134/1955, Jutjat Municipal 4 de Barcelona*

O bé poder intervenir en una compravenda. Aquest últim cas és el de la imatge que acompanya aquest apunt: *Procediment núm. 308/1940, del Jutjat de Primera Instància 5 de Barcelona*, sobre autorització marital per a l'atorgament d'una escriptura de venda. S'hi substancia la demanda d'una dona abandonada pel seu marit i amb fills al seu càrrec per tal de "litigar contra su marido y pedir habilitaciones judiciales que suplan su licencia" (foli 1)", atès que aquest s'oposa a concedir-li el permís pertinent per poder vendre una finca que, per més inri, ella havia rebut en herència del seu propi

pare. No endebades, els fonaments de dret de la demanda recullen (foli 7) que: "1º.- El marido es representante de la mujer. Esta no puede sin su licencia comparecer en juicio por si o por medio de procurador. No necesita sin embargo de esta licencia para defenderse en juicio criminal o para demandar ó defenderse en los pleitos con su marido. Art. 60 del Código Civil. 2º.-Tampoco puede la mujer sin licencia o poder de su marido adquirir por título oneroso ni lucrativo, enagenar [sic] sus bienes ni obligarse, sino en los casos y con las limitaciones establecidas por la Ley - Art. 61 del propio Código. 3º.- Son nulos los actos ejecutados por la mujer contra lo dispuesto en los anteriores artículos, salvo cuando se trate de cosas que por su naturaleza están destinadas al consumo ordinario de la familia, en cuyo caso las compras hechas por la mujer serán válidas - Art. 62 del mismo Código." Finalment, després d'un prolix procés d'aportació de proves documentals i declaracions, la Sentència dictada és favorable a la concessió judicial de "la autorización y licencia sustitutiva de la marital" per poder formalitzar la venda de la finca en qüestió.